

Sygn. akt VU102/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Agnieszka Leżańska

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2014 roku w Piotrkowie Tryb.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku H. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

postanawia:

odrzuć odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 grudnia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy H. C. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Podstawę decyzji stanowiło orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 9 grudnia 2013 r., w którym stwierdzono, iż wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Powyższe orzeczenie zostało doręczone wnioskodawcy w dniu 9 grudnia 2013 r. (potwierdzenie odbioru - k. 12 akt ZUS), z pouczeniem, że służy od niego sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS, za pośrednictwem jednostki organizacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych właściwej ze względu na miejsce zamieszkania, w terminie 14 dni od doręczenia orzeczenia.

H. C. nie złożył sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika, natomiast w dniu 17 stycznia 2014 r. wniósł odwołanie od wskazanej na wstępie decyzji ZUS kwestionując jej zasadność. Wnioskodawca podniósł, iż organ rentowy nie wziął po uwagę, że w okresach od 1 sierpnia 2009 roku do 30 lipca 2011 roku oraz od 1 października 2011 roku do 30 września 2013 roku pobierał z MOPS zasiłek stały, co w jego ocenie oznacza istnienie okresów składkowych w tym czasie.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wniósł o odrzucenie odwołania podnosząc, że decyzja organu rentowego została oparta na orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS stwierdzająca, iż wnioskodawca H. C. nie jest niezdolny do pracy, od której wnioskodawca nie wniósł sprzeciwu do Komisji Lekarskiej, a odwołanie opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Stosownie do treści art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Przepis 3¹ zd. pierwsze art. 477⁹ k.p.c. w istocie ustanawia niedopuszczalność odwołania w sprawach o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji w przypadku niewyczerpania dwuinstancyjnego postępowania dotyczącego orzecznictwa lekarskiego przed organem rentowym. Prowadzi ono do odrzucenia odwołania, gdy ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika, a odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

W będącej przedmiotem osądu sprawie wnioskodawca nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a odwołanie opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika. Wnioskodawca kwestionuje bowiem dokonane ustalenia.

W uchwale z dnia 15 marca 2006 r., II UZP 17/05 (OSNP 2006/15-16/245) Sąd Najwyższy stwierdził, że na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podnosi wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1 - 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.).

„Oparcie odwołania wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika” dotyczy każdego takiego orzeczenia, a więc wszystkich kwestii ujętych w art. 14 wyżej wskazanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji oraz celowości przekwalifikowania zawodowego. W każdym z tych wypadków orzeczenie lekarza orzecznika stanowi podstawę do wydania decyzji w sprawie o świadczenie, do którego prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy, niezależnie od tego, czy chodzi wyłącznie o stwierdzenie niezdolności do pracy, czy pozostałe kwestie.

Natomiast w uzasadnieniu powołanej wyżej uchwały Sąd Najwyższy, między innymi, wskazał, że nie wniesienie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika oznacza, że wnioskodawca zgadza się, iż wszystkie stwierdzenia w nim zawarte są prawdziwe. Tym samym proces ustalania okoliczności faktycznych, mających znaczenie dla nabycia prawa do renty zostaje zakończony. Odrzucenie odwołania jest zatem uzasadnione i konieczne, jeśli sprawa dotyczy świadczenia z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo zależy od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawą wydania decyzji jest orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, gdy odwołująca się nie wniosła sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do komisji lekarskiej ZUS oraz gdy odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Biorąc pod uwagę, że sprawa dotyczy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, które to prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy, a odwołanie opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia Lekarza Orzecznika, od którego wnioskodawca nie wniósł sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. orzekł jak w postanowieniu.